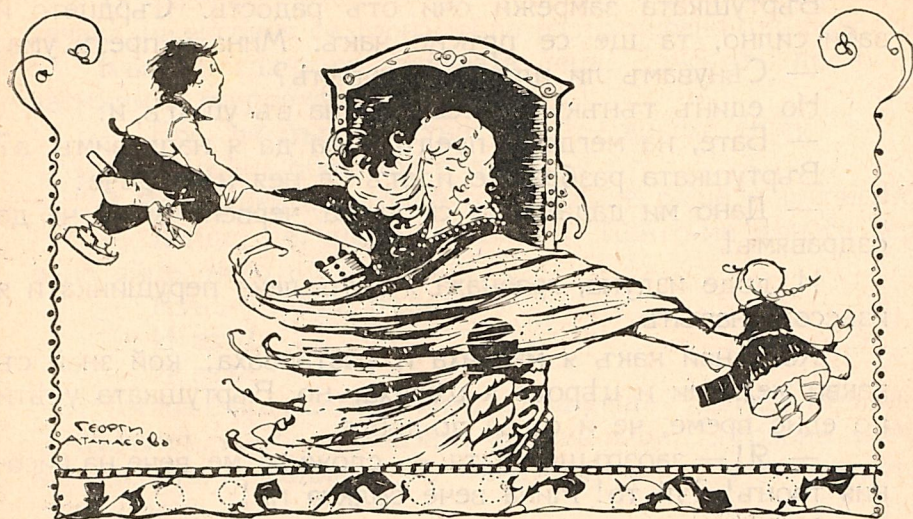

ВЪРТУШКАТА.

I.

Тя дрѣмѣше отъ година насамъ задъ вратата въ плѣвника. Бѣше болна, разглобена, и все ѝ се чинѣше, че нѣма да оздравѣе. Случваше се понѣкога, много рѣдко, да я отмѣстятъ настрана. Тогава тя изкърцваше отъ болка, събуждаше се и дорде разбере каква е работата — заспиваше. И брѣтвѣше на сънь неврѣли-некипѣли:

— Назадъ, назадъ ви казвамъ! Никой да не ме е пипналъ! Азъ съмъ болна. Уморена съмъ. Гладна съмъ. Кой ще ме нахрани? Азъ ямъ яйца, само червени яйца! Има ли червени яйца?

Тѣй бѣлнуваше Въртушката на сънь, и никой не я чуваше. Въ плѣвника бѣше тъмно, студено и пусто.

Но веднажъ, трѣбва да бѣше къмъ пладне, тя чу глъчка край вратата и се сепна. Кой ли сж? Глъчката се засили. Въртушката наостри уши. Нѣкой каза:

— Става, става! Кой ще ходи сега изъ гората да търси други. Тази е поразглобена, но ще я оправимъ.

— Охо! — изблеци се Въртушката. — Охо! Става нѣщо!

Други се обади:

— Какво сж две години за една въртушка? Нищо. Нѣкой и три години носятъ.